

GRUVDROTTNINGEN I KLONDYKE

AV J. GLÄSSER

ÖVERSÄTTNING

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Man uppskattar hennes förmögenhet till tio miljoner dollars, men jag för min del tror att hon är mycket rikare.

— Lever hennes man.

— Vet inte, herr Sellers. Vi veta ingenting om honom. Allmänt förmodas att hon är änka.

— Lever hon ensam här?

— Hon har sällskap med gamla Margareta. Hon är en beundransvärd kvinna, fru Constantine. Ni skulle se hur hon förstår handskas med ett gevär. I rodd kan hon tävla med den starkaste och lika så hon synnerligen skicklig i alla mekaniska arbeten. Hon kan bygga ett hus med egna händer och... ah, se där kommer gamla Margareta!

På kaptenstrappan syntes en liten gumma med fruktansvärt rynkigt ansikte. Hon var enkelt klädd i svart klänning utan någon färgnyans. På huvudet bar hon en smäcklös huva, så stor att den betäckte halva huvudet.

— God morgon, kapten! sade hon med en kort nick till Modier. Därpå vände hon sig till Fred Sellers sågande.

— Fruen önskar veta, när ni kunna åta frukost med henne.

Margareta talade en mycket dålig engelska.

Hennes små ögon glödde lilla eld, när hon riktade dem på Fred Sellers. Hennes ömsjampade ansikte verkade mycket fräntstötande.

— Säg fru Constantine, svarade de- tektiven artigt, att hon har rätt disponera över min tid. Hon har blivit att befalla.

— Då har jag fått i uppdrag säga eder, att hon brukar frukostera klockan halv sju och att hon vid den tiden om möjligt önskar tala med er.

— Jag skall punktligt infinna mig, svarade Sellers och gumman försvann.

— Den gamla häxan, mumlade kapten Modier så fort hon var utom hörbild. Kom ihåg vad jag nu säger eder, herr Sellers, tag er iakt. Var och en ombord hatar henne, såsom ni snart skall förnärka.

ANDRA KAPITLET.

"Klondyke-Käthe".

Patsy, som av Fred Sellers blivit underrättad om nyssnämnda samtal, gjorde sig genast beredd för frukosten. Trots att skyndsamt ringde dock skeppsklockan, innan han hann lämna sin hytt.

När han i sällskap med japanen några ögonblick senare kom i i matsalen, fann han redan sin chef sitta där vid bordet mitt emot en av de vackraste kvinnan han någonsin sett.

— Min assistent Patsy Gray, presenterade Sellers.

Hon bjöd lätt på huvudet och räckte den unge mannen sin hand.

— Roligt att se eder, sade hon på engelska med lät utsländt brytning. Jag har läst så mycket om edra bravader, att ni måste ursäkta min påfågelnhet. Först nu erfar jag ert familjenamn, förut var ni för mig endast som "Patsy".

— Det var särdeles glädjande, svarade den unge mannen, och för mig mycket smickrande.

Han satte sig ned i den bekväma stol, som japanen ställt i ordning åt honom.

— Och på samma gång vill jag fråga huru vi skola tilltala er, fru Constantine, insköt Sellers.

— Med vilket namn ni behagar, dock icke med det ni nu nämnde. Av flera orsaker hatar jag detta genomgitterna och utsländna namn. Mitt eget folk kallar mig i allmänhet fru Käthe.

— Vi skola taga oss friheten göra detsamma, sade dektiven bugande.

— Gott, och ni själv?

— Men ni känner ju mitt namn.

— Javisst, men jag är en fårdig

Syror i magen orsaka indigestion

Skapa gas, syrrhet och smärta. Huru att behandla.

Medicinska auktoriteter säga att nära nog tiotondotall av fallen av mag- åkommor, indigestion, syrrhet, bränning, gas, raping, uppstötning etc. förorsakas av överflöd av saltsyra i magen och ej som en del tro av brist på matsmältningssafter. Den delikata maghinnan irriteras, smältningen fördröjes, förtärligheten obefäglig, symtomen, som varje maglidande känner så väl.

Artificiella matsmältningssmedel behövas ej i dylika fall och kunna göra verklig skada. Forsök lätta alla matsmältningssjukar samt få istället från varje apotekare några få onces Bismarck Magnesia samt tag en te- sked i ett kvarts glas vatten strax efter maten. Detta mjukar magen, hindrar bildandet av överflödiga syror och det är ingen syrrhet, gas eller smärta. Bismarck Magnesia, ett pulver eller tabletterform — aldrig flytande eller mjölk — är hälsosamt att taga och är den mest effektiva form av magnesia för maglidande. Det brukas av tusentals folk, som njuta sina mål utan mer fara av indigestion.

kvinna, därför kommer jag att kalla er herr F. S.

— Det räcker, svarade Fred Sellers skrittande.

— Då äro vi alltså överens. Nu äta vi frukost och tala därefter om affärer. Jag tycker icke om att blanda om dessa båda saker.

Frukosten, som serverades av japanen, var utmärkt.

Det fanns björnstek, färskt bröd, på olika sätt tillagad potatis och förtärligt kaffe.

— Ni lever gott här på Yukon-Lilly, fru Käthe, anmärkte Sellers.

— Så gott, herr F. S., att vi ej önska leva någon annorstädes med undantag av vid guldfälten, lod svaret. Det är mitt hem sommar och vinter. Jag far upp och ned för floden sökande efter nya lönnade platser och utan att berömma mig själv — tror jag mig våga påstå att jag förstår affärer. Min fader var gruvägare i Grekland. Han var min lärarmästare i detta fack.

— Hur kom ni då till Klondyke? frågade Sellers.

— A, det är en lång historia, och jag vet ej, om det gör något till, att jag berättar den för er.

— Ber om ursäkt, fru Käthe. Det är ej min avsikt utfråga er som en advokat. Det är blott en gammal vana.

— Det är ingen hemlighet. Min man ledde ett företag i British Columbia vid dess allmänt bekanta guldält. Han hade stort framgång och lät mig komma efter.

Detektiven nickade. Det var ej hans avsikt att besvara henne med nyfikna frågor.

— Jag vet, vad ni tänker på, yttrade hon skrittande.

— Jag tänker på vilken utmärkt björnstek detta är.

— Det tror jag då rakt inte, herr F. S. Ni undrar vad som står på mellan mig och min make, och jag vill öppet erkänna för er: Vi drogo oss för tem år sedan ifrån varandra och gingo var i sin väg. Sedan dess har jag ej återsett honom.

Aterigen nickade Fred Sellers. Efter denna förklaring förstod han deras förhållande rätt bra.

Patsy hade hittills ut i lugn och ro och icke med ett ord blandat sig i samtal. Plötsligt vände sig fru Käthe till honom och frågade, varför han ännu ej hade provat sin lycka som guldgrävar.

Den unge mannen kunde med klock och örnad resonerar om allting. Hans chef hade flera gånger boudnat med vilken stor talang han med unga vackra damer kunde knäcka de svåraste nöter.

Därför lät Sellers de båda skämta över varandera och hörde på dem utan att avbryta.

Gamla Margareta var ej att se under frukosten. Först när man begav sig upp på däck infann hon sig och ställde sig som en skugga bakom den enda, till vilken den unga frun satte sig, dock utan att yttra ett ord.

Yukon Lilly hade just satt sig i rörelse och gick långsamt uppför floden.

Allt ombord tycktes gå punktligt, som ett urverk.

Man såg ett antal kraftfulla unga män, vilka ej syntas behöva någon befallning för att fullgöra sitt arbete. Var och en var klädd i en klädsam blå matrosuniform. Allt gick så lugnt och städat till, som en rik ängslig- ägare någonsin kan önska sig.

— Nu, herr F. S., skola vi tala om affärer, började fartygets härskarinna, sedan man slagit sig ned på däck, som var skyddat för solens brännande strålar genom vita markiser.

Dagen lovade att bli en het. Var och en som redan varit i i matsalen, såg mycket kallt kalla ännu några trakter vet, att hetta där kan vara lika oangenäm som kolden.

— Jag är beredd här till, fru Käthe, svarade Sellers på de sista orden, som yttrats av henne.

— Först och främst, var befinna vi oss nu? började Käthe. Svar: på väg till French River för att uppsöka och återvinna Fire Feather gruvan. För det andra: Hur skola vi komma i besittning av gruvan? Svar: Detta väntas av herr F. S. För det tredje och sista: Hur ha vi förlorat gruvan? Svar: Under det mitt folk där utan att ana något helt fredligt arbetade och jag var ute och reste med min jakt, överflöds gruvan av det kapten Dodos band, som jagade bort hela folk och försvarade gruvan mot hela polis- makten. Och om ni frågar mig, varför jag berättar eder allt detta, så vill jag endast säga, att gruvan, när jag agde den, varje vecka inbringade mig 1,000 dollars och nu helt sakert är mycket värdefullare. Detta är saken hela enkla innebörd.

Klondyke Käthe talade så fort att allt vad hon berättat endast tagit ett par sekunder.

Därför lutade hon sig tillbaka i stolen och väntade på svar från sina uppmärksamma åhörare.

— Ni har synnerligen väl klarlagt saken för oss, svarade dektiven. Efter vad ni berättat måste alltså Fire Feather gruvan vara en plats, som är svår att taga.

— Den ligger djupt nere i en dal. Och ingången till dalen är strängt bevakad.

— Icke ingången. Men ungefär tre fjärdedelar av dalen upptät smalar dalen till en omkring trettio meter bred klyfta. Där har kapten Dodo uppställt vakter, som vaka natt och dag, efter vad som sagts mig. De hava där hopat ett paril dynamit.

— Särdeles intressant. Och finnes det då ingen annan väg, på vilken man kan komma till gruvan? — Nej, icke en enda. Enda möjligheten är om man till sitt förfogande hade en luftballong.

— Helt sakert. Hade vi den skulle vi lätt kunna övervinna alla svårigheter.

— Ballongen kan man få för pengar, herr F. S.

— Det skulle ta för lång tid att få en sådan hit till Klondyke.

— Händelsen inträffade förliden september, just som vintern började. Huru många försök gjordes, att intränga dit?

— Tre eller fyra.

— Vem är denne kapten Dodo?

— Det vet ingen med säkerhet. Han har överallt sökt sätta sig i besittning av gruvor, alltså den stora uppvejsing i Klondyke började år 1898.

— Huru många man har han i sitt band?

— Det vet man ej heller så noga. Ett fyrtiotal är det helt säkert.

— Huru många kunna vi förtaga över?

— Det finns tolv man ombord, som vi skvett kunna räkna på. Det är gruvarbetare, som länge ha arbetat för mig. Frank Lundy och David Wells, som hämtade eder från ångaren, arbetade förut i Fire-Feather gruvan och fördes med de övriga.

— Huru fick gruvan detta underliga namn?

— Den benämndes efter en gammal indian Fire Feather (eldfäder), som arbetade hos mig, när jag för två år sedan med hans hjälp upptäckte platsen.

— Nu, fru Käthe, tror jag mig ha framställt alla nödvändiga frågor.

— Och vad tror ni om saken?

— Det vore fullständigt ändamåls- löst att söka taga tillbaka gruvan med tolv man mot fyrtio. Vi kunna ej ens tänka därpå.

— Medgives, men längre fram.

— Då skall jag framställa min plan. Först måste jag se platsen, studera hela situationen, innan jag fattar mitt beslut. Uppenbart kan endast den väg komma ifråga, som jag brukar slå in på vid alla mina företag.

— Och den är?

— Min vän Patsy och jag måste försöka att under någon sorts förklädnad smugla oss in hos bandet, leva en tid bland dem och avvakta det ögonblick, då det kan lyckas oss att tillfångagata denna kapten Dodo och upplösa hans band.

Den unga damen suckade.

— Alldeles min idé. Detsamma hade jag själv för avsikt att göra, innan jag kallade er hit, min bästa herr F. S. Er plan är, min plan och den enda riktiga. Dock skall ni ej gå ensam.

— Har ni för avsikt att gå med oss?

— Ja, det är just vad jag tänker.

Detektiven svarade ingenting därpå.

— Nå, men sått då ej upp en så förtretad min, utropade Klondyke Käthe glatt. Ni känner mig icke ännu. Jag är en riktig övervänderare och skulle mycket gärna vilja lära känna den s. k. kaptenen.

— Och edra följeslagare?

— Bli ni och er vän Patsy. Vad vi nu närmast vilja är: Intränga i Fire Feathergruvan och se, hur de där husarna. Därefter kunna vi be- slutat, vad som är att göra. Jag tänker att jag har utsett åt mig de bästa be- skyddarna i hela Förenta Staterna.

— Er plan tyckes alltså ha varit fullt färdig innan vi kommo?

— Det var den och det är den.

— Och vi hade ingenting att till- lägga därtill?

— Nej, först skola vi nu tillsammans närmare undersöka affären. Därpå blir det er tur. Från förstasikpäre- håll blev jag tillrättad att — om jag önskade något resultat bekagna mig av den berömda F. S. och hans sluge Patsy. Nu har jag er och släpper er ej ur händerna.

Det var ett sålmsamt ärende som denna gång förestod dektiven. Hade Sellers på förhand känt till alla omständigheterna, hade han nog betänkt sig innan han lät sig dragas omkring på detta sätt. Men vad återstod nu annat efter en så lång resa än att fö- ga sig i den sällsamma damens öns- ningar.

Han förklarade sig alltså beredd att med henne begiva sig in i lejonets kula.

— Gott! lod svaret. Och nu till be- tallingen.

— Darom tala vi senare.

— Jag förstår fullkomligt denna af- färsprincip och förklarar eder på för- hand, att om vi lyckas, ni skall bli- va till frejd med mig.

Den unga frun dämpade slutligen sin röst och fortfor:

— När mitt folk fördes från Fire Feather gruvorna, blev min arbets- rum liggande på valplatsen. Kort för- re sin död sände han mig ett brev från Dawson, som jag fick samma dag jag fick reda på kapten Dodos öfverfall. Har är brevet, herr F. S.

När hon framtog skrivelsen ur klä- detasken och räckte den till Fred Sellers, undgick det icke Patsys up- märksamhet att gamla Margareta be- traktade dektiven med största spän- ning.

— Nå, vad tycka herrarna om se- neriet?

— Gumman ser på ett här ut som

en gammal häxa, tänkte den unge mannen. Jag förstår inte, hur den unga frun kan skänka en sådan drake sitt förtroende.

Patsy var icke den förste som hyste denna mening. Redan Sellers hade gjort det förmodandet, att man måste vara på sin vakt mot henne.

Brevet innehöll var följande: "Fru Käthe!

Jag skriver för att underrätta eder om den fortsatta stora framgång vi ha i Fire Feather-gruvan. Er plan att låta folket få en friskostig andel av vinsten är utmärkt. Ännu har man ej med så stort utbyte och tillfreds- ställelse arbetat för edra intressen som just nu. Eder vinst har jag sorg- fälligt dolt. Ingen utom mig känner det hemliga gästet. Jag utför det alltid om natten. Jag är övertygad om att polkarna veta det, men de äro så hyggliga, att de ej försöka följa mig i skogen och där spionera. För närvarande har jag gömt undan 200,000 dollars och jag råder eder allvar- ligt att komma hit och hämta dem med Yukon Lilly, innan vintern kom- mer. Vad dock underrättat mig, vad jag skall göra med det, god, som vi utvärka under vintern? Skall jag gömma det här eller tid efter annan sända det med bud till Dawson? Ge- nom kringströvande indianer har jag erfarit, att det betydande Dodo-bandet driver omkring här i trakten. Det skulle vara farligt nog, om det övan- t skulle överfalla oss. Mitt folk är visserligen duktiga guldgrävar och arbetar hårt, men vid öppen strid skul- le jag svärigen kunna lita på dem.

Under förhoppning att snart få se eder här, tecknar jag, er tillgivne, Dick Randolph".

Fred Sellers räckte under tystnad tillbaka brevet. Även han hade märkt gamla Margaretas uppmärksamma blickar bakom Käthes stol och han an- såg det lämpligt att ej i hennes när- vare tala om den förtölda skatten.

— Nå, vad tycker ni frågade gru- vdrottningen, om det hon strängt fixa- de dektiven.

— Att eder plan, är den enda riktiga, svarade Sellers. Med list kan man här utträtta mer än genom ett öppet angrepp.

— Nu ha vi närmast att tänka på, huru vi skola komma ned i den farli- ga dalen, utan att riskera att under tiden sprängas i luften av dynamit, sade Patsy i det han för första gån- gen blandade sig i samtalet.

— Javisst, svarade den unga frun. Något annat än en ballong duger ej för oss.

Hon sade detta skrittande och blin- kade förstående till Sellers.

I samma ögonblick gjorde jakten en elegant svängning omkring en väldig klippa och gled nu in på en biflod till Yukon.

— French River, förmodar jag, sa- de Sellers.

— French River, svarade fru Käthe kort. Vi hava nu endast några kilo- meter fram till Fire Feather gruvan.

TREDJE KAPITLET.

Märkliga förberedelser.

Fred Sellers och hans unge as- sistent hade denna gång att göra med en dam, som var både duktig och beslutsam.

Bästa beviset härfor var, att hon utan vidare hade hitbeordrat de båda dektiven från New York utan att tänka på kostnaderna.

När Yukon Lilly hade passerat myn- ningen av French River reste sig plötsligt den unga frun och återvände till sin hytt.

Gamla Margareta följde henne i hä- larna.

Under det de båda dektivena för- drevo tiden med rökning, sågo de ja- panen gå ned till kapten Modier, som genast därefter gick in i fru Käthes hytt.

När kaptenen efter några minuter återvände, gingo Frank Lundy och David Wells dit och stannade där nå- got längre.

Allt under detta följde jakten flö- dens alla krökar. Stränderna drogo sig allt mera samman och snart syntes det nästan omöjligt att fortsätta. Vattnet försade allt kraftigare. Bå- garna måste kaptenen stanna båten och med lodlina undersöka djupet.

Till sist för jakten mellan två klip- por och uppstod en liten hasande, av vilken man förut ej kunnat uppmä- kta minsta spår, då inloppet dilt var be- krasnat med träd.

Ankarot kastades genast, och för första gången efter frukosten kom kaptenen fram till de båda dektivena.

— Nå, vad tycka herrarna om se- neriet?

— Det är stortart, svarade Sellers. Är detta ingången till Fire Feather gruvan?

— Nej, absolut icke. Den ligger ännu några kilometer härifrån.

— Nå, vad ska vi då göra här?

— Det vet jag lika litet som ni. Fru Käthe har befallt det och hennes vilja är lag här på Yukon.

— Hon tycks vara en märkvärdig kvinna.

— Ja, helt visst.

— Reser hon alltid med så mycket folk?

— Nej, visst icke. Det folk ut ser här är avsett för en ny gruva, så snart vi bli färdiga här.

— Ni synes vara henne mycket till- given, alldeles som vore hon en drots- ning.

— Ja, och varför skulle vi ej vara det. Hon betalar dubbelt så mycket, som vi kunna förtjäna å annat håll. Hon är även mycket rättvis mot sitt folk. Det vet alla.

— Ni har alltså stoppat maskinen här, emedan...

— Emedan jag fått befallning att stanna här. Har ombord på Lilly lyda vi utan att resonera. Se där kom- mer hon!

Just så kom fru Käthe ut ur sin hytt åtföljd av Frank och David.

Margareta var icke med henne den- na gång.

— Hon har något alldeles särskilt för sig, viskade kaptenen. Då måste alltid den gamla häxan stanna i bak- grunden.

Utän att synbart betrakta de båda dektivena, ropade den unga da- men: — Sätt båten i sjön!

Kapten Modier upprepade befall- ningen genom sitt talrör ned till mel- landeck och två matrosar skyndade sig att omedelbart utföra befallnin- gen.

Tag hit den kista, som Golden Queen förde med sig, ropade Käthe. En lång, omsorgsfullt packad kista släpades från fördäck, där Sellers och Patsy stodo, och transporterades ned i båtet, varast Frank och David redan tagit plats.

Båda ändarna av den väldigt stora, men uppenbart låta kofferten, räckte ut över båtens reling.

Frank och David förstodo sig på sa- ken. De for raskt därifrån och åter- svann efter några ögonblick ombord en klippa.

Det fanns ännu en liten kista om- bord, vilken gruvsdrottningen gick fram och betraktade och vars vikt hon provade.

Därefter gick hon tillbaka över däck utan att tala ett ord med någon. Frank och David stannade borta en god timma.

Under tiden gingo Sellers och Pat- sy fram och tillbaka, rökte och roade sig så gott de kunde. Den unga frun syntes ej ha lust att inläta sig i något samtal med dem och kapten Modier hade respektfullt gått upp på sin kommandobrygga.

Så snart båten återkommit, klappa- de fru Käthe i händerna och ropade: — För hit den andra kistan!

Hennes befallning åtfölldes genast och båten avlägsnade sig ånyo.

Denna gång kommo de unga män- nen ej så fort tillbaka. De hade ännu ej återvänt, då middagen serverades.

Japanen förde åter dektivena till matsalen och ånyo visade sig fru Käthe som en utmärkt värdinna. Dock sade hon ej ett ord om de egendom- ligen förberedelserna med undantag av att hon, då de reste sig från bordet i förbigående anmärkte, att hon ej be- hövde deras tjänster före nattens in- brott. De kunde denna eftermiddag roa sig som de själva ville.

När de åter kommo upp på däck, så- go de åter båten fara därifrån med två nya kistor.

Patsy ansträngde sig förgäves att söka räkna ut, vad detta skulle bety- da, men Fred Sellers syntes ej hägad förändrad vad han tänkte om saken.

Kapten Modier i sin ordning försaka- de dektiven, att han lika litet som de, hade reda på, vad som dolde sig i de hemlighetstulla kistorerna.

Han berättade senare, att de kom- mit från San Francisco och med sam- ma ångare de farit. Dock hade saker

BLUE RIBBON TEA

Vid jämförelse av BLUE RIBBON med andra paket- teer, jämför det ej med te erbjudet till samma pris.